

Шляхи нескорених. Велика Вітчизняна війна

...19 січня раптовим нападом загін «За Батьківщину» захопив місто Городно. А 20 січня на пред'явлений ультиматум партизанам без бою здався гарнізон у селі Жолкино (південніше Пінська). В результаті цих двох операцій було взято в полон 65 фашистів з озброєнням.

Повернувшись на південний захід, загін зупинився в селі Вовчиці Морочнівського району. Таким чином Федоров прибув у район, з якого вийшов 23 червня 1941 року.

Завжди мовчазний, суворий і зосереджений, він тепер багато розповідав, знайомив партизан з своїми морочнянськими товаришами.

Увечері Іван Пилипович присів до столу, взяв аркуш паперу й замріявся.

- Щось вирішили записати? – поспитав я.

- Ні. Щоденники – це твоя справа. А я оце напишу листа одному знайомому, - мовив Федоров. – Обстановку в Морочному з'ясовано, і можна написати.

- Кому ж?

- Голові районної управи.

Минуло хвилин з десять, і Іван Пилипович попросив, щоб послухали, як він склав:

- «Голові районної управи в Морочному.

Радянські люди повідомили мене про твої криваві злодіяння, що їх чиниш над нашим народом. Ти став на службу до німців і давно забруднив свої вовчі лапи в крові багатьох сотень радянських людей, замучив разом з гестапо десятки радянських патріотів: усі твої бандитські справи мені відомі. Караюча рука народної помсти скоро обрушиться на ваші приречені голови.

Сьогодні рівно о 12-ій годині ночі буду в Морочному. Зустрічай. Іду з піхотою й артилерією. Якщо після першого артилерійського пострілу вчините опір, Морочне буде взято з боєм.

Командир партизанської бригади

І.П. Федоров».

- Ну як? – звернувся Федоров до командирів.

- Буквально і в повному розумінні цього слова складно написано, - відповів Іван Конча. – Прямо як вірш звучить.

- О! Бачите, Луко Єгоровичу, отак з мене ще й поет вийде, - усміхнувся Федоров. – А зараз через місцевих людей треба передати цю записку в Морочне. Краще нехай однесе староста села Вовчиці.

І староста подався до голови управи. Той добре знав Федорова ще з довоєнних часів і тому, одержавши від нього такого листа, на кілька хвилин онімів. Потім зіскочив з місця і тремтячим голосом звернувся до старости Вовчиць:

- Гайда до німецького коменданта!

І вони вдвох подалися до коменданта. Партизанський ультиматум приголомшив німців. Комендант негайно вчинив тривогу. І через півгодини загін солдатів і поліцаїв більше сотні чоловік залишив Морочне. Солдати поспішили до Пінська.

О 12-ій годині ночі в центрі Мореного розірвався перший снаряд партизанської артилерії. Відповіді не було.

Партизани-автоматники ввійшли в притихле містечко, зайняли великі будинки, склади. Звільнили ув'язнених. Їх було п'ятнадцять чоловік. Німці так поспішали, що не встигли вчинити розправи над своїми жертвами.

- От пронози! От і німецький комендант та голова управи! Хоч і вороги, а таки послухалися. Намазали п'яти салом. Хоч могорич їм, чортам, став! – говорив Іван Федоров, йдучи знайомим містечком, щойно визволеним партизанами.

Після визволення Морочного наш загін відійшов на південь і зупинився на дводенний відпочинок у селі Сварищевичі Висоцького району.

Бегма В.А., Кизя Л.Є. Шляхи нескорених. – К.,1977. –с.188-190